

ling, saaledes at hele dette nye Kompleks af gennemgribende Toldændringer bliver tidsbegrænset og faar en saa kort Varighed, fremhævede vi fra vor Side, som paa nogen Maade muligt.

Det, man har ført i Marken for at gennemføre Ændringer i Toldsatserne af den Art, der her er Tale om, meget hurtigt, er jo for saa vidt, set fra en vis Side, et berettiget Motiv. Det var det, der gjorde, at den højtærede Finansminister hen paa Vinteren 1921 tog nogle Toldsatser ud af sit store Toldreformforslag og forlangte dem gennemført meget hurtigt, for nemlig at forhindre Spekulation. Og hvem vil ikke være med til at forhindre Spekulation, hvem vil paa nogen Maade give Hamstring Vind i Sejlene? Ikke paa nogen Maade vil selvfølgelig nogen være med hertil, og mindst — ja, det vil jeg nu ikke sige, for vi staar vel i den Henseende alle lige —, men lige saa lidt som noget andet Parti vil vi fra vor Side være med til at give Hamstring og Spekulation Vind i Sejlene eller Medbør. Det er klart, at det, der den Gang blev gjort, var noget berettiget. Men hvordan saa komme ud over det? Dér har vi adskillige Gange henvist til en Praksis, som ikke er saa sjælden i udenlandske Stater, nemlig at Regeringen ved Toldsatsforandringer forelægger Toldlovsforslaget og sætter det i Kraft med det samme. Det gør man i England, og det har man gjort i Svejs — det er en demokratisk Stat og det parlamentariske Mønsterland. Det bliver altsaa sat i Kraft med det samme, og derefter kommer den saglige Forhandling; ændres det saa, eller forkastes det, ja, saa maa vedkommende Regering gaa, og saa maa de Toldbeløb, der er indbetalt, betales tilbage, og det sker ogsaa. Dette er en Fremgangsmaade, som er umulig at anvende i Danmark paa Grund af vor Forfatning, idet ingen ny Skat kan paalægges uden ved Lov, og ingen Lov kan gennemføres og blive gyldig uden begge Tings og Kongens Samtykke dertil. Her er der imidlertid for saa vidt fundet en Udvej, idet det, der nu vil ske i Aften, ikke just i Formen, men dog til en vis Grad i Realiteten er noget i den Retning, at der forelægges et Toldlovsforslag, og for at forhindre Spekulation og Hamstring sættes det straks i Kraft i Aften eller i Morgen, saa hurtigt, som det paa nogen Maade er muligt. Men det bliver tidsbegrænset, og vi faar da Lejlighed til baade her i Rigsdagen, i Pressen og i de interesserede Kredse at beskæftige os videre med Sagen. Den er ikke afsluttet med denne Vedtagelse. Par-

lamentarismen, som kun kan bestaa i Forbindelse med den offentlige Menings Adgang til virkelig Indflydelse, hævdes for saa vidt.

Jeg tror, at vor kraftige Optræden i Lørdags Aftes i Toldlovsudvalget har bidraget sit hertil, og derfor glæder Finansministerens Tilsagn her i Aften mig, det, som gaar ud paa, at han nu vil imødekomme dette Krav at gøre disse nye Toldændringer tidsbegrænsede. Jeg udtalte i Lørdags Aftes i Toldlovsudvalget, at denne Tidsbegrænsning maatte være saa skarp, saa knap som paa nogen Maade praktisk muligt. Der er nemlig det andet Hensyn, det erkender jeg, som gør sig gældende, at man ikke maa berede Erhvervslivet større Uro end højest nødvendigt, og derfor har midlertidige Toldlove selvfølgelig deres Ulemper. Midlertidigheden bør derfor være saa kortvarig som muligt, og hvis de Herrer, de Konservervative og Venstre, kunde have gjort sig noget hurtigere færdige med deres Buntmagerloftforhandling, med deres Udenrigsforhandlinger, hvis disse Ændringsforslag var blevet forelagt for et Par Maaneder siden, saa havde der jo været en nem Anledning til at fremsætte Forslag om, at Tidsbegrænsningen kom til at vare en Maaned eller to, til Samlingens sidste Dag f. Eks., saa vilde de kunne være sat i Kraft med det samme, f. Eks. den 1. Marts eller deromkring, og saa kunde vi have forhandlet videre og forhandlet i Ro og uden dette Pres, fordi en ikke hurtig Vedtagelse af Loven kunde give Anledning til Spekulation og Hamstring, og saa kunde vi, naar Samlingen sluttede, have været færdige med disse Sagers Overvejelse, saa kunde Tingene have taget deres Beslutning, og Offentligheden, de interesserede Kredse havde haft Lejlighed til at gøre deres Indflydelse gældende. Nu har de været saa længe derom, at vi først i sidste Øjeblik faar disse Forslag, og det er jo Meningen, at vi Onsdag Aften skal gaa fra hinanden og ikke mere komme sammen i Sommer. Derfor kan vi desværre ikke forkorte denne Tidsbegrænsning mere end til Efteraaret, naar vi atter mødes igen — ellers vilde vi have gjort det, have foreslaaet en Tidsbegrænsning paa et Par Maaneder. Men dette lader sig altsaa praktisk talt ikke gøre i dette Øjeblik. Min Tanke i Lørdags Aftes var den og har været det ved Overvejelserne indtil i Eftermiddag, at vi skulde foreslaa en saa knap Tidsbegrænsning som under disse Omstændigheder muligt, det vil sige indtil saa kort som muligt efter Rigsdagens Sammentræden til Efteraaret. Jeg havde tænkt mig den 1. November